

Seher TAMER

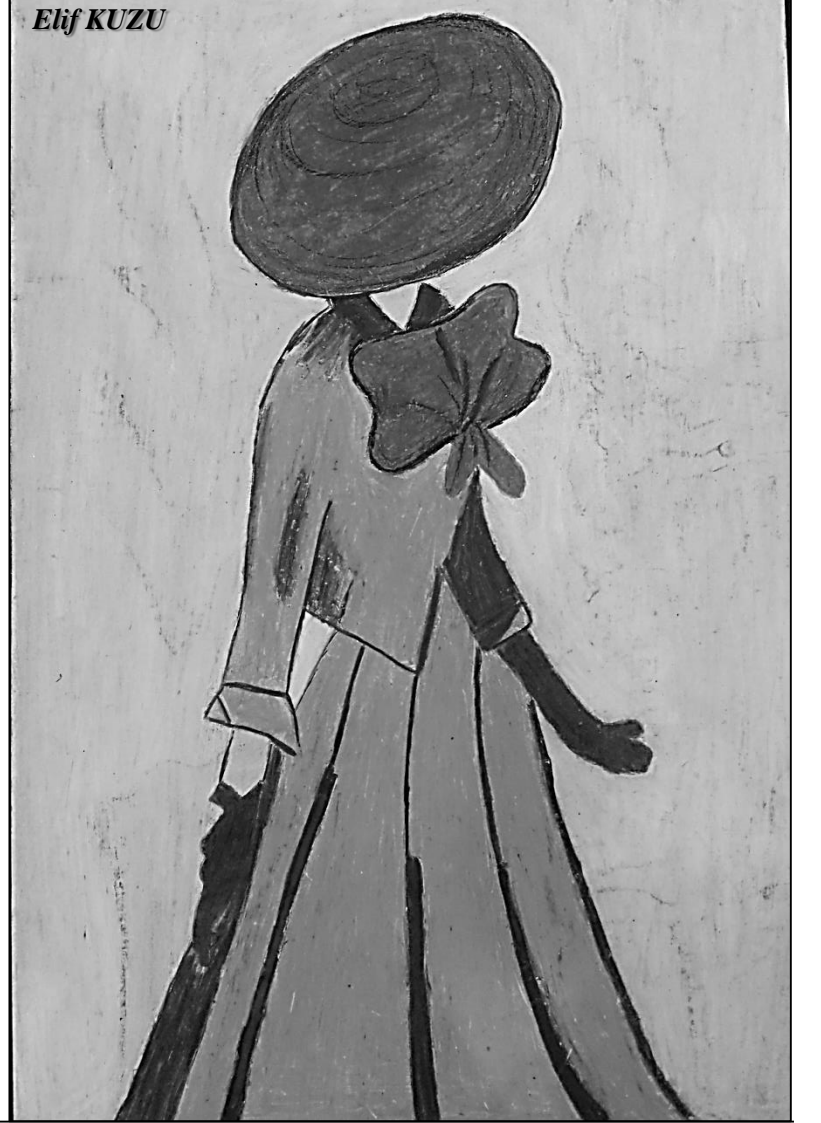
HUZURUN FORMÜLÜ

"Allahuekber, Allahuekber" nidalarıyla gözlerimi açtım . Hava karanlıktı. Sabah ezanı okunuyordu. Yatağımdan doğrulup ezanı dinledim.İçim huzurla dolmuştu.Zaten sabah ezanını bir başka severdim.Kalkmalıyım , dedim kendi kendime.Rabbimin bize farz kıldığı namazı kılmalıyım.Tam kalkacaktım ki içimden bir ses bana : "Hadi yat,neden kalkıyorsun? Bak ne kadar da uykun var.Hem sen daha on üç yaşında bir çocuksun.Namaz kılmak için önünde daha upuzun yılların var.Tam da büyüme ve gelişme çağındayken neden uykunu bölüyorsun ? Hem sonra uykuya tekrar dalmakta zorlanıyorsun .Hadi ,yat, daha küçüksün sen!..."

İçimdeki sesler birbiriyle çatışıyordu.Ne yapacaktım şimdi.Ne geri yatabiliyor ne de kalkabiliyordum.Düşünmeye başladım.Rabbim beni huzuruna çağırırken, benim geri uyumam ne kadar doğrudu ? Evet , belki uzun yıllar var önümde ama namazlarım hep kazaya mı kalacaktı ? Bakalım kaza edecek fırsatım ve zamanım olacak mıydı? Hemen yataktan kalktım.Abdestimi alıp namazımı kıldım.İçimi bir huzur kapladı.Şükrettim Rabbime.Şeytan'ın kurduğu tuzağa düşmemiştim.Bol bol dua ettim.Aklıma gelen maddi manevi her şeyi istedim ondan .O'ydu bize bu nimetleri veren.O'ydu bize rahmet kapılarını açan.Sanki üzerimde beni bütün kötülüklerden koruyacak bir zırh vardı.

Mutluluğun,huzurun formülünü bulmuştum.Çünkü namaz kılmak beni çok mutlu ediyordu.Kalpler ancak Allah'ı anmakla mutmain olur,buyuruyordu Rabbim.Şükürler olsun sana Rabbim.Sana kul olduğum için şükürler olsun.

Elif KUZU

Burak ÇAYIRHAN

BİR YER DE BOŞ KALSIN

Doğanın ne zararı var da kıyıyorsun?

Kaç bin yıllık düzeni bozuyorsun.

Düzeni bozmakla kalmayıp dünyayı yıkıyorsun.

Dünya bizim değil herkesin evi;

Bir yere de yapma , orası da bırak boş kalsın ,

Baktıkça insanların içleri rahatlasın,

O yeri bıraktığın için sen de sevap alasin,

Sevaplarınla ötelerde Cennet'e varasin!

Bir yer de beton yığını değil de bahçe olsun,

İnsanlar orada doğayla buluşsun;

Oraya ağaç dikerek orman oluşturulsun,

Ormanlarla dünya düzeni korunsun !

Sen böyle yaptıkça analar ,çocuklar seni duayla ansın,

Vefat edince de sadaka-i cariyeye sevabı alasin;

Sevapların çoğaldıkça Cennet'te

Efendimiz Hz. Muhammed'e komşu olasin!

Zeliha KARAMIK

CENNETİN KAPILARI

Annem olmasa beni kim doğuracaktı ? Dağlar mı ,taşlar mı? O olmasa bana kim bu kadar şefkatle yaklaşacaktı? Belki bir yakınım bakardı ama o sıcaklığı veremezdi.

Peki babam? O bana öğütleri, bildiği güzel sözleri söylemese , ben bu kadar iyi olabilir miydim ?Annem de babam da benim için çok değerli. Onlar benim her şeyim .Bu yaşıma kadar bana çok iyi bakıp beni çok iyi yetiştirdiler. Şimdi de ben onlara bakıp hizmet edeceğim . Cennet neden sizin ayaklarınızın altında şimdi anlayabiliyorum . Size çok iyi bakacağım . Cennetin kapıları hepimize açık olsun. Peygamberimizin de (s.a.v) yapmamızı istediği bu hayırlı işi neden yapmıyoruz ? Peygamberimiz (s. a .v) zamanındaki çocuklara her şeyin en güzeline layık olanın anne ve baba olduğunu öğretirmiş . Bu güzel sözleri tüm çocuklar öğrenmeli , onlara iyi davranmalı .

Hepimiz Cennet'in kapılarını açmak ile orayı kazanmakla meşgul olsun . Hepimize o güzel kapıları açmak nasip olsun ...

Şevval BEZCİ DOSTLUK

Dost, insanların en yakın arkadaşı, en sevdiği yakınlarından birisidir. Bazı insanlar da dostluk kavramı için “zevklerin ve düşüncelerin uyuşması” der. Dost, onunla gülebileceğin, onunla eğlenebileceğin; bazen onun kusurlarına katlanabileceğin, onun da senin kusurlarına katlanabileceği kişidir. Bazen başın sıkışır, darda kalırsın. Zor zamanlarında hep yanında olur. Bir atasözünde de dendiği gibi “Dost kara günde belli olur.”

Aklıma gelmişken size dostlukla ilgili kısa bir öykü anlatayım. Bir adam annesini, babasını, kardeşlerini ve diğer yakınlarının hepsini köyde olan bir hastalıktan kaybetmiş. Adama hiçbir şey olmamış. Sadece değer verdiği eşyalarını alıp dağın yakınlarındaki kimsenin uğramadığı bir yere taşınmış. Bir gün bir adam yaralı bir şekilde o köye düşmüş. Adam o adamı görünce hemen yardımına koşmuş. Eve götürdüktan sonra ona giyecek ve yiyecek bir şeyler vermiş. Adam korkmuş, onu kötü biri zannedip gece kaçmaya çalışmış. Fakat kaçtıktan bir süre sonra köprüden geçerken düşmek üzereymiş. Bir dala tutunmuş ve yardım istemek için bağırmış. Adam onun sesine uyanmış ve hemen onu kurtarmış. Adam ondan ürkmüştü ;ama o adamın " gizi "derinliklerinde saklıymış. Hiçbir zaman onun gibi birini görmemişti. Korkması normaldi. Çünkü herkes onu hep kuyulara atmış ve ona kötü davranmışlar. Ama o adam onu kurtarmıştı. Bir an düşününce galiba gerçek dostunu bulduğunu düşünmüş ve dost olmuşlar.

Bu öyküden de anlaşılacağı gibi insanlar hep can yoldaşını bulmak ister -ki gerçek dostlar hep sadık yoldaştır-. Onların kıymetini her zaman bilmeliyiz. Çünkü onlar arayıp da bulamadıklarımızdandır. Bazı insanlar vardır ki bir arkadaş bulur ve o arkadaşın uzaktan çok soğuk durduğunu sanır ve ona karşı mesafeli durur. Ama o insan aslında çok temiz kalpli ve sıcakkanlıdır. Arkadaşı zorda olduğu zaman onun yardımına koşar, onu kollar. Can Yücel bir şiirinde konuyla ilgili şöyle demiştir:

İnsanlar vardır; derin bir okyanus
İlk anda ürktür, korkutur sizi.
Derinliklerinde saklıdır gizi,
Daldıkça anlarsınız, daldıkça tanırırsınız;
Yanında kendinizi içi boş sanırsınız.

Sümeyye KILIÇ SON SES

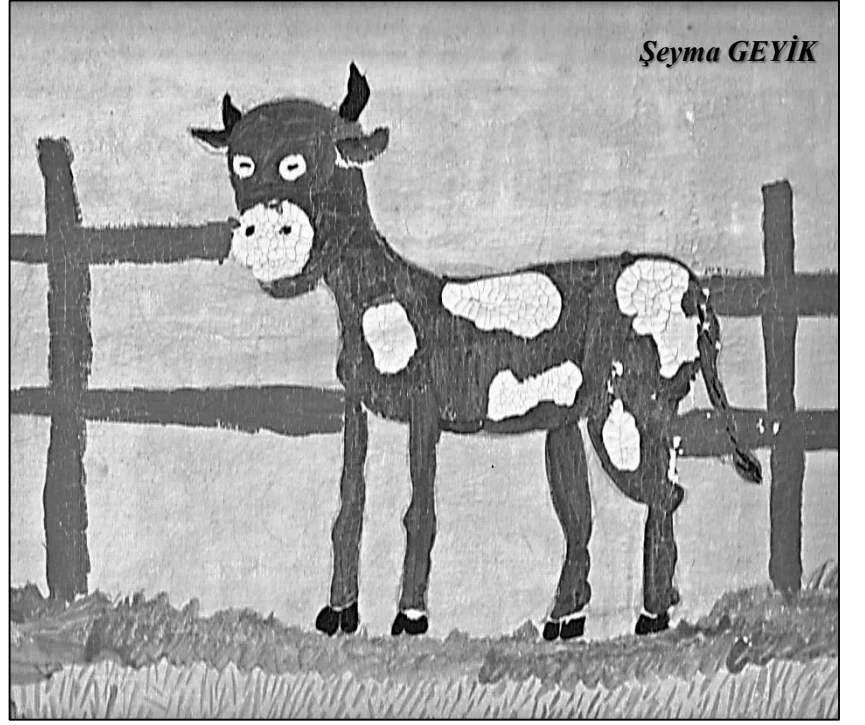
Nasıl bağıryorlardı, inliyordu gökler.
Din ile imanla koşuyor gönüller.
Tek bir yürekle savaşıyorlardı yiğitler,
Dillerden düşmüyor tespihler :
Tekbir Allah u Ekber!

Kararmış ufukta çakıyor şimşekler,
Allah yolunda nice erler;
Paramparça oluyor bedenler,
Feryad u figan içinde anneler .
Şehadete susamış, coşmuş gönüller!

Yanar tutuşurdu askerler ,dua eder;
Allah'tan sabırla yardım bekler.
Kur'anca 'Meta Nasrullah ? 'der.
Pes etmez ,yorulmaz düşmanı izler,
Yanmaz hudutta nöbet tutan gözler.

Zafer daima müminleri bekler,
Yardımcısıydı Rasülün melekler.
Allah yolunda olunca yürekler,
Yardımla Allah bizleri de müjdeler
Kararmaz istikbal ve aydınlanır gökler !

Şeyma GEYİK

Dostunu her zaman iyi tanıman gerekir. Onu iyi tanıyamazsan sonra başına geleceklere bilemezsin. Her sözü hikmet, her sözü bereket olan atalarımızın sözlerinde, atalarımız: “Dostluk ,mantar yemeği gibidir. Zehirli olup olmadığı ancak yendikten sonra belli olur.” demiş. Aynı zamanda dostunla empati kurup anlaşabilmen gerekir. Birbirinizi anlayamazsanız ,her ne kadar iyi de olsa onda da bazı kusurları olabileceğini düşünemezseniz türlü kavgalar ve tartışmalar çıkabilir. İşte günümüzde böyle olaylardan dolayı dostluk diye bir şey kalmıyor. Dostunla her zaman iyi geçinip onu tanıyasın ki onunla kötü olmayasın,onu hemen kaybetmeyesin.Düşünün ki hiç dostunuz yok!Sizi anlayabilecek ,sizin her zaman yanınızda olan kişi yok!Ne yaparsınız,ne düşünürsünüz kendinize bir sorun.Sorunun cevabı basit ve belli aslında: Kendinizi yalnız hissedersiniz. Bir an karşınıza çıktığında bir kahraman gibidir dost. Onu sürekli ararsınız, ararsınız. Zor zamanınızda karşınıza çıktığında elinizden tutar sizin. Aynı zamanda ona içinizi dökmektir dostluk.

Sevgi Dilara MADEN KÖTÜ KALPLİ KRAL

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde yüzyıllar önce çok büyük bir ülkede, kendini beğenmiş bir kral yaşarmış. Bu kral herkesi küçümser,kimseye iyi davranmazmış. Çok büyük bir hazinesi olduğu halde, hiçbir vatandaşa yardım etmez, sadaka bile vermezmiş. Bu kral herkese düşman, içki ve kumara da çok düşkünmüş.

Bir gün başka bir ülkenin kralı, bu kendini beğenmiş krala bir mektup, küçük bir de hediye göndermiş. Bu mektubu gönderen kral, çok yumuşak ve iyi niyetliymiş. Gönderdiği mektupta onunla görüşmek, sohbet etmek istediğini belirtmiş. Bizim kral da durur mu, bu iyi kalpli kralı da kendine benzetmek istemiş ve kralın teklifini kabul etmiş. Bir hafta sonra buluşmuşlar. Bu kendini beğenmiş kral, her fırsattan yararlanmış ama iyi yürekli kralı kendine benzetememiş. Meğer bu iyi kalpli kralın amacı, bu kendini beğenmiş kralı yola getirmekmiş.

Bu kral bir hafta boyu uğraşmış. Herkesin içerisinde mutlaka bir iyilik kaynağı,bir sevgi hazinesi vardır diye düşünmüş.Epey zorlansa da kralı yola getirmeyi,iyilik ve sevgi özünü bulmasını başarmış. Tabii kendini beğenmiş kral da yaptıklarına çok ama çok pişman olmuş ve bir ömür boyu yaptıklarına tevbe etmiş.

KÜÇÜK ÇOCUĞUN HAYALI

Ben küçük bir çocuğum. Hayalim hep o okuduğum masallardaki Anka Kuşu' nu bulmak ve yalnızca Anka Kuşu'nun gidebildiği Kaf Dağı'na ulaşmak. Zira Kaf Dağı'nın ardında çok sevdiğim hasta annem için şifalı kaynakların olduğunu biliyorum.

Bu gece sanırım hayallerim gerçek oluyor. Penceremde rengârenk bir kuşun varlığını hissediyorum. Hayır, Hayır! Hissetmiyorum görüyorum! Bu özlemle beklediğim Anka Kuşu. Anka Kuşu benden kendisini takip etmemi istiyor. Fakat biliyorum bu yolculuk çok tehlikeli bir yolculuk. Öncelikle Kaf Dağı'ndaki Siyah Gölge' yi ve onun askerlerini yenmem gerekiyor.

Evden epeyce uzaklaştık. Büyük bir okyanusun üzerinden geçiyoruz. Okyanustaki büyük beyaz balina sanki bize Kaf Dağı'nın yolunu tarif ediyordu. Bu okyanusun üzerinde ne kadar yol aldık bilmiyorum. Ama bir anda gökyüzünü kara bulutlar kapladı. Bu bir kasırga mıydı? Anka Kuşu'nun çığlıkları, kara bulutlar, sanki cehennemi yaşıyordum. Hayır, bu ne bir kasırga ne de bir tufan. Bunlar Siyah Gölge'nin askerleriydi. Etrafımız kuşatılmış. Anka Kuşu yaralanmıştı. Uçmakta güçlük çekiyordu. Bir anda kendimi okyanusun derin sularında buldum. Su çok soğuktu. Bedenim ağırlaşmış yaşamaya dair ümidim azalmıştı. Artık nefes alamıyordum.

Gözlerimi araladığımda büyük beyaz bir geminin üzerindeydim. Buraya ne zaman, nasıl geldim bilmiyorum. Tek bildiğim hala nefes alıyor olmak. Bu hayalet gemiyle yemyeşil güzel bir adaya doğru yol alıyordum. Adaya vardığımızda bu hayalet geminin aslında bize yol gösteren beyaz balina olduğunu anlıyorum. şifa aramak için çıktığım bu yolculuk beni büyük bir maceraya sürüklüyor. Adada nelerle karşılaşacağımı bilmiyorum. Bir an önce Kaf Dağı'na ulaşmalıyım. Garip bir tedirginlikle adayı keşfe çıktım. Ada çok ıssız ve çok sakindi. Fakat her şey yolunda görünüyordu. Biraz sonra karşımda büyük kırmızı yemişleri olan bir ağaç gördüm. . Karnım o kadar açtı ki düşünmeden onları yemeye başladım.

Ağcın üst taraflarındaki yemişleri almak için ağaca tırmandım. Bu arada ağacın dallarının beni kaldırdığını hissettim olamaz bu bir tuzaktı! Bu tuzaktan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum.

Birden bire bir şeyin beni çekiştirildiğini hissediyordum. Beni Anka Kuşu çekiştiriyordu. Anka Kuşu beni yemişli ağaçtan kurtarmıştı. Artık Anka Kuşu ile Kaf Dağı'na ulaşmıştık. Sonunda hasta annem için şifalı kaynağı almıştım.

Birisi omzumu silkiyordu. Gözlerimi açtığım da hastanedeydim. Karşımda bir doktor bana "Gözünüz aydın. Annenizin ameliyatı başarılı geçti." dedi. Tam olarak neler olduğunu anlayamamıştım. Anka Kuşu bir rüya mıydı? Hayallerim gerçekleşmiş Anka Kuşu 'nu da görmüş Kaf Dağı'na gitmişim; ama bunlar sadece birer masalmış. Aradığım mutluluk, huzur aslında hep yakınımdaymış; meğerse içerisindeymişim hayallerimin. Şimdi anladım ki masallardaki Kaf Dağı bizim sıcak yuvamız; Kaf Dağı'nın olmazsa olmazı da Anka Kuşu da dünyalara değişmeyeceğim benim her şeyim biricik anneciğimmiş. Kaf Dağı'na ulaşmak için çektiğim acılar da annemin hastalığıymış. Ama hepsi artık geride kaldı, hayallerimi hallerimde bulmuştum

Sudenur BOLAT

HER ŞEYE RAĞMEN

Aslında biz böyle miydik, yoksa bizi başka şeyler mi değiştirdi? Mesela bilgisayar , telefon... Bunlar bizi ailemizden,hayattan ve birçok şeyden koparıyor .Mesela binasında kim bir komşusunu görünce onunla selamlaşıyor ? Ama bir selam vermek on saniyemizi bile almaz. Mesela hangi genç telefonuyla geçirdiği vakti ailesiyle geçiriyor ? Ama telefonla boş vakit geçireceğimiz zamanlar yerine ailemizle veya arkadaşımızla o vakti geçirmek bence bizi daha mutlu eder. Bir de şimdi herkes birbiriyle kavga ediyor. Bir de bunları yapmasak da biraz da konuşarak meseleyi halletsek sizce daha güzel olmaz mı? Hem öğretmenlerimiz bize kızmaz hem de kimsenin canı acımaz. İyilik yapmak ,iyi olmak çok mu zor? Ama kötülük yapmak herkese daha kolay geliyor. Bence istesek iyilik yapmak da çok kolay.Mesela insanlara yardım etmek ,otobüste yaşlılara yer vermek... Onların oturmaya bizden daha çok ihtiyacı var.Küçüklerle herkesin gücü yetiyor, ama bir de biz onları dövünce veya kızınca acaba onlar ne düşünüyor ,hiç düşünüyor musunuz ? Belki çok yalnız çaresiz ya da mutsuz belki de hiç kimse onu sevmiyor gibi gerçekten çok yalnız.Ama açıklamamız bu değil mi? Onlar şımarıyor biz de dövüyoruz.Ama bunları yapmayı onlara bunun yanlış olduğunu anlatsak onlar kendilerini daha mutlu hissedecekler.Biz bunları yapıp onların küçücük kalbini sevgiyle doldursak bence daha güzel olur.Ama bu sadece küçükler için mi ? Bence herkes için geçerli.Herkese aynı şekilde davranmalıyız ,bence yaş fark etmez .Herkesin buna ihtiyacı olur.Bir annenin veya babanın çocuklarını sevmesi onun her daim yanında olması,her şeye rağmen bir anne ve babanın yapması gerektir.Çünkü aile olmak da bunu gerektirir...

Kübra ONAL

EY NAMAZ

Bırakma ne olur beni ey namaz,

Seni yaşayanların arasına beni de yaz!

Sabah,öğle,ikindi,akşam, yatsı: Farz.

Ey katip, defterime nafil namazlarımı da yaz !

Kıldıkça içine çek ; tut, bırakma ellerimi,

Ey secde unutturma, hissettirme garipliğimi!

Seccadem affet beni, eskitemedim gözyaşıyla seni,

Biliyorum sen hiç hak etmedin

Gecelerde yalnız bekletilmeyi.

Yolumu kaybettikçe geldim yanına ;anladım ,yanıldım.

Doğru yol hep sendin ,bilmiyormuşum sarsıldım.

Hata ettim kavuşmak için neden bu kadar bekledim,

Senin kadar hiçbir şeyi özleyip sevedim.

Ahmet Emin MUTLU
BİR DEV ve BİR KUŞ

Bir varmış, bir yokmuş.Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde minik bir kuş ile bir dev yaşarmış.Kuş, iki kanat çırpıda iki dağın ardına uçarmış.Dev ve kuş çok iyi arkadaşarmış.Yaşadıkları ülkeden başka ülkelere iyiliği ulaştırmak için yaşarlarmış.Bir gün beraber yola çıkmışlar.Dev bir adım atıyormuş ,kuş iki kanat çırpıyormuş.Böylece varacakları ülkeye çok kısa zamanda yaklaşmışlar.Birden kuşun kanadına yoldaki ağaçlardan birinin dalları takılmış ve canı acımış, kuş uçamaz olmuş.Dev buna çok üzülmüş,bir ağlamış bir ağlamış.Kuşa: ‘‘Canım arkadaşım sen üzülme. Benim tanıdığım bir ihtiyar var, şu dağın ardında. Ben seni oraya kadar omzumda taşıyım.İhtiyar sana değerli şifalı otlarından bir melhem yapar ve kanadın eskisinden daha iyi hal alır demiş.Bunun üzerine kuş ‘‘Yaa!..Gerçekten mi? Çok mutlu oldum, hadi hemen beni dağın ardındaki ihtiyara ulaştır ki bir an önce hedefimizdeki ülkenin insanlarına iyiliği yayalım demiş.’’ Dev ,koca ellerine minik kuşu almış ve koca adımlarıyla ihtiyarın evine varmış ve kapıyı çalmışlar.İhtiyar: ‘‘Rahatsız edilmek istemiyorum, gidin!’’ diye bir nida atmış.Minik kuş hiçkırarak ağlamış.’’Ben uzak ülkelerdeki insanlara iyiliği anlatmaya gidecektim ama kanadım çok acıdı.Uçamıyorum, ne olur bana yardım et!Yoksa ben de uzak ülkedekilere yardım edemeyeceğim bu kanatla .’’demiş. Bunu duyan ihtiyar, tıkırtı çıkararak kapıya yürümüş ve kapıyı açmış.İhtiyar ,karşısında arkadaşı devi gördüğü için çok mutlu olmuş onları içeri almış.Devin yardımlarıyla şifalı otlardan bir karışım yapıp kuşun kanadına sürmüşler.Kuşun kanadı eskisinden de güçlü hale gelmiş.Kuş ve dev ihtiyardan müsaade istemişler.

Biz artık görevimizi yerine getirmek için yola çıkmalıyız,demişler.İhtiyar birden :‘‘Ben de sizle gelip insanlara şifalı otlarımdan şifalı karışımlar yapıp insanlara faydalı olmak istiyorum ,beni de yanınıza alın.’’demiş.Dev ve kuş buna çok mutlu olmuşlar.İhtiyar yanına biraz şifalı ot almış kuşun kanadına yerleştirmiş.Kuş dört kanat çırpmış, dev iki adım atmış. Görevlerini yapmak üzere uzak ülkeye fırlamışlar ve buradaki insanlara şifayı ve iyiliği dağıtmışlar.Tüm ülke çok mutlu olmuş.İhtiyar adam da insanların yıllarca çare bulamadıkları hastalıkları iyileştirmiş ve onlara çok yardım etmiş.Bu üç arkadaş ülke ülke diyar diyar dolaşmış ve insanları mutlu etmiş,onlar mutlu oldukça bu üç arkadaş da mutlu olmuş.Böylece uzun yıllar mutlu mesut yaşayıp gitmişler.

Murat ŞİMŞEK
TÜRKİYE’M

Toprağını ,suyunu, havasını ,kokusunu;
Öter durur keklği ,görmek istersin kuzusunu.
Allah'im sen kuru sondurme huzurunu,
Özlüyorum seni canım Türkiye’ m!

Kokuna hasretim, gurbet elde avareyim;
Yoluna düseyim, hasretimi bitireyim.
Anam, babam, kardeşim, ablam ve ağabeyim
Özlüyorum seni canım Türkiye’ m!

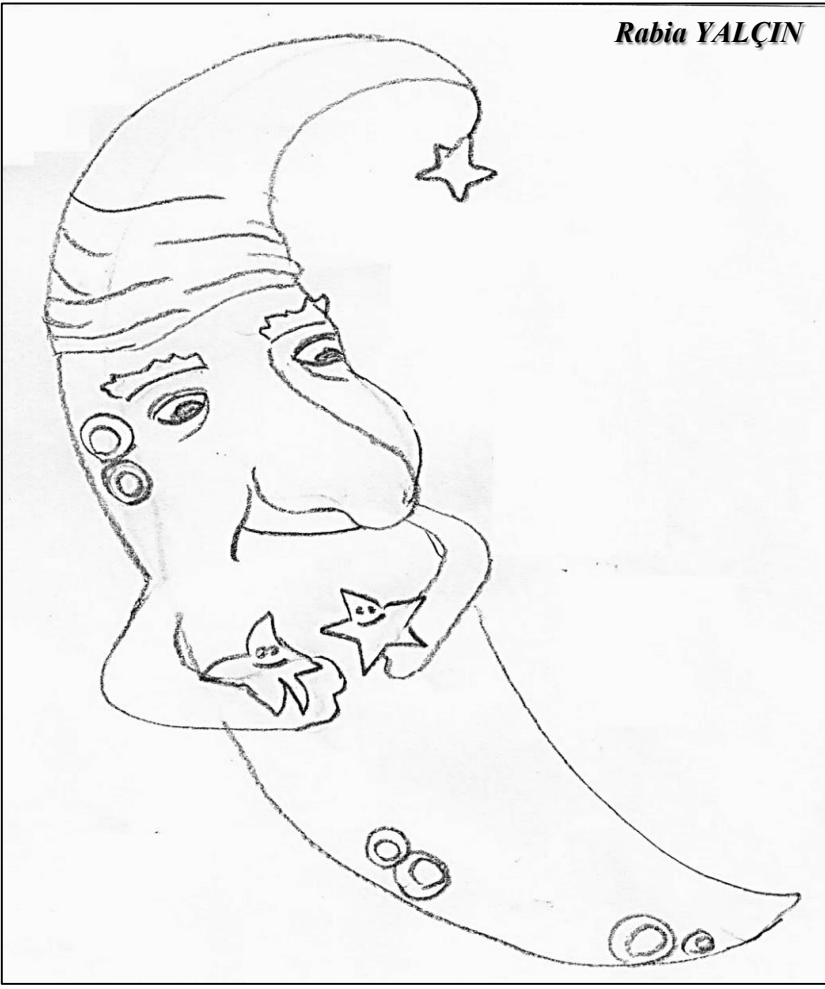
Zor günler geçirmişiz, bilememişim kıymetini,
Gözlerim yollarını, ararım senin saadetini;
Sende benim tarihim var bilirim degerini.
Özlüyorum seni canım Türkiye’ m!

Nehrini ,ırmağını ,coşkun akan dereni,
Şakır şakır çağlayan o gür sesini;
Ağacını meyvesini o yüce gölgesini
Özlüyorum seni canım Türkiye’ m!

Bin bir güzelliğin var dört bir yanında,
Sen bir ışıksın, parlıyorsun tum cihanda.
Yaylaların ne de güzel kokar hele bu aylarda
Özlüyorum seni canım Türkiye’ m!

Sensin, insanlık için bir umut bir sada,
Verirsin huzuru ,tüm zorda kalmışlara.
Bulunmaz benzerin bu yalan dünyad
Gurbet söyletirmiş ta gönülden insana:

Seni çok özlüyorum canım Türkiye’ m!

Rumeysa GÜNER
İKİ KAPILI BİR HAN

Pencereyi titreten soğuk rüzgârlar şiddetini arttırmış ve artık daha da dayanılamayacak hale gelmişti. İstemelerine rağmen bir türlü pencereleri yaptıramamış evin yalıtımını sağlayamamıştı Merve'nin ailesi. Havalar gittikçe soğumuş yazın o güzel günleri çok eskilerde kalmıştı. Arkadaşlarıyla koşturup oyunlar oynadığı, hayaller kurduğu günleri düşünerek yapmak isteyip de yapamadıklarını, almak isteyip de alamadıklarını düşünüyordu. Merve çok hayalperest umutlu ve mutlu bir kızdı, durumları da pekiyi sayılmazdı. Bu yüzden sürekli çok güzel bir evde yaşamayı hayal ederdi. Her gece yatınca bunu düşünürdü. Yağmurlu bir sonbahar gecesi yine aynı hayalle yatağında uzanıyordu. Yağmurun buğuladığı camdan yıldızlar parlıyor ve sanki Merve'ye göz kırpyordu. Merve, cama bakarken yıldızlardan, büyük Ay'dan küçük parlak bir cismin camına doğru geldiğini gördü, heyecanla yataktan fırlayarak cama yöneldi. Biraz önce tek bir cisim olduğunu sandığı şey şimdi bir sürü halinde Merve 'ye yaklaşıyorlardı. Artık bu şeylerin pembe ve parlak birer kuş olduğunu rahatlıkla seçiliyordu.

Camı açtı, aradan henüz beş on saniye geçmişti ki kuşlar camın pervazlarına kondular. Merve çok heyecanlanmıştı, nutku tutulmuştu, konuşamıyordu. Çünkü hiç bu kadar garip kuşlar görmemişti, kendini topladı ve :''Siz gerçek misiniz?'' diye sordu; ama sonradan kendi kendine ''Dalga mı geçiyorsun, sen birkaç kuştan cevap mı bekliyorsun?'' diye içinden geçirdi. Aniden kuşların en büyük olanı ''Evet. 'dedi. Merve şaşkın bir biçimde donakaldı. Kendine gelince :''Siz de nereden geldiniz? 'diye sordu. Büyük olan kuş :''Bizim nereden geldiğimizi boş ver! Sen benim bir tüyümü kopar ve avucuna koy!'' dedi. Merve: Neden, dedi. Kuş: ''Kopart!'' deyince daha çok ısrar etmedi ve kuşun kanadından nazik bir şekilde bir tüy kopardı. Bir anda kendini kocaman Pofuduk bir kuşun üzerinde buluverdi. Üzerinde durduğu kuş ona ''Sıkı tutun!'' dedi ve sıkıca tutundu, her şeyden habersiz bir biçimde üzerinde olduğu kuşla beraber yol almaya başladı. Biraz ilerledikten sonra kuşlar Mervelerin bahçesinin duvarına doğru yaklaştı, yaklaştı...

Tam çarpacakken birden her yeri ışık kapladı ve kendini beyaz boş bir ortamda buldu. Arkasına döndü ve iki kapı gördü, aniden irkildi. Kapılardan birisi altın sarıydı ve kapının üzerinde para simgesi vardı. Diğer kapı ise rahatlatıcı bir pembe renkteydi. Bu kapıda da aile simgesi vardı. Merve hangi kapıdan gireceğini düşünürken birden her gece düşlediği hep hayalini kurduğu zenginlik para, mal ve mülk geldi. Daha fazla düşünmeden altın sarısı kapıya doğru ilerledi, kapıyı yavaşça açtı, içeriye girdiğinde her zaman hayal ettiği şeyleri bir bir gördü. Altınlar, mücevherler ve her şeyi satın almaya yetebilecek topar topar paralar. Kendini sıcak bir yatağın kollarına bıraktı. Çok neşeliydi ailesini bir anlık da olsa unutmuştu. Gözlerini kapattı ve içinden bir lunaparkta olmayı geçirdi gözlerini açtığında bir dönme dolaptaydı. Buradan her şey rahatlıkla görünüyordu. Biraz eğildi ve etrafa göz atmaya başladı. Gondollar, uçan balonlar, kaydıraklar, çarpışan arabalar çikolatadan evler, şekerden ağaçlar ve daha neler neler... İçi içine sığmıyordu çok heyecanlıydı. Etraftaki insanlar da çok neşeliydi bir süre onları seyretti ve sonradan içine korkunç bir hüznün ve duygusallık çöktü. Çocuklar hep ailesiyle birlikteydi. O ise zenginliği ailesine tercih etmişti. Bu düşünceyi kafasından atıp eğlenmek istedi. Daha birçok oyuncaya bindi, çatlayana dek şeker ve çikolata yedi; ancak bir türlü ailesini kafasından atamadı. Bir ağaç aradı altına geçip oturmak, oracıkta ağlamak için; ancak bulamadı. Aradığı, hayallerini kurduğu bunlar değil miydi? İşte bulmuştu her şeyi istediği kadar hatta daha fazlası vardı; ama hala mutlu olamıyordu. Neden yüzü gülmüyordu neden mutlu olamıyordu? Ailesini düşündü. Huzur ve mutluluk arıyordu ama hayallerine ulaşmasına rağmen mutlu olamamıştı. Ağlamak onu yorgun düşürdü, Merve çok pişmandı. Keşke pembe kapıyı seçseydim, ailemi bırakmasaydım, diye iç geçirirken uyuyakaldı. Uyandığında evde idi. Her şeyin bir rüya olduğunu anladığında çok mutlu olmuştu, içi içine sığmıyordu. Saate baktı ve sanki yıllar geçmişti ve bir daha ailesine kavuşamayacağını sanmıştı. Ailesinden ayrılmadığına, tüm bu gördüklerinin bir rüya olduğuna çok sevindi. Neden sonra Merve üşümeye başladığını titrediğini hissetti. Hala yatağı soğuktan çünkü doğalgaz yakacak paraya sahip değillerdi. Bunu umursamadı. Aslında bu rüyayı görmeden önce bu duruma çok üzülürdü, hatta kızar, sinirlenirdi. ''Neden kaloriferleri yakmıyoruz anne, illa bizi donduracak mısınız, neden biz fakiriz neden ?'' diye ailesine kızardı. Ama şimdi ailesinin yanındaydı tüm bu yaşananları düşündü ve derin bir iç geçirdikten sonra tekrar saate baktı. Saat yedi buçuk olmuştu. Kalktı, annesi ve babasının odasına doğru yürüdü kapı zaten açıktı. Annesi ve babasının sevinçle üzerlerine atladı. Anne babası sıçrayarak uykularından uyanmışlardı. Çok şaşırılmışlardı, gülen gözlerle biricik Mervelerini süzerek ''Ne oldu yavrum?'' dediler. Merve kendini tutamayarak göz bulutlarından birkaç damla yağmur döktü ve şöyle söyledi Merve : ''Sizler benim tek varlığımınız! Canım pahasına dahi olsa sizden asla vazgeçmeyeceğim. Sizi seçmediğim için çok pişmanım demişti 'âmâ anne babası onu anlamamışlardı. Olup bitene bir anlam verememişlerdi. Çünkü Merve ilk defa böyle yapıyordu ve anne babasına anlamadıkları bir şeyler söylüyordu .Her insan zengin olmaz , her zengin insan da mutlu ve huzurlu olamaz,dedikten sonra gördüğü rüyayı ailesine anlattı.Ailesine ne kadar şanslı bir kız olduğunu ve dünyanın en mutlu çocuğu olduğunu söyledi. Ben çok şanslıyım ; çünkü çok güzel bir yuvaya sahibim. ! Allah'a ne kadar şükretsem azdır, diye içinden geçirecek anne babasına sıkı sıkı sarıldı .

Merve, artık gerçeği anlamış sahip olduklarına şükretmeyi öğrenmişti .Ve daima bundan sonra Merve, başına gelenlere sabretmeye ve mızızlanmayıp akıllı bir kız olmaya çalıştı

Dilay ARSLAN

NATA VEGA'YA YOLCULUK

Bugün çok mutluydum. Çünkü Nata Vega'ya gidecektim.Sabah heyecanlı bir şekilde kalktım,kahvaltımı yapıp hazırlandım.Arkadaşım ile yolculuk sırasında yiyeceğimiz şeyleri güzelce çantama doldurdum.Sonra aşağıya inip servisin gelmesini bekledim ve nihayetinde servisimiz geldi.Servisteki arkadaşlarım:" Geziye mi gidiyorsunuz?"dedi. Ben ise"Evet."cevabını verdim.Sonra okula geldim.Herkes çok güzel olmuştu.Ben de bunun içine dahildim tabi.Sonra markete gitmek için güvenlikten izin istedik.Ama güvenlik :“Hayır,çocuklar izin alamadan sizleri dışarı çıkaramam!” dedi.Gözde Hoca'mız geldi ve izin verdi. Biz de böylece markete gittik.Daha markete girer girmez marketteki kadın "zengin oldum"ifadesini yüzünde belirtti.Sonra otobüse bindik.Arkadaşım ile düşünme düşünme gittik

Sonunda Nata Vega'ya ulaştık.İlk olarak Agua Vega'ya girdik.Orada vatos balığı, köpek balığı gibi birçok balık türü vardı.Orada deniz yıldızları, ıstakozlar, yengeç falan gördük.Balıklar üstümüzden geçiyordu.Sonra hediyelik eşya dükkanından aileme küçük hediyeler aldım.Sonra Adrenalin Dünyası'na girdik.Orada mısır yılanı ,anakonda , bukalemun, mavili ok kurbağası tarantula falan vardı.Sonra yemek yemeye gittik.Sonra dondurma alarak terasa gittik ve yorgun bir şekilde otobüse bindik.Gitmeme izin verdikleri için aileme ve bizleri o güzel yere götürdükleri için öğretmenlerime çokça teşekkür ettim.

Ali CENGİZ

Selcan KARABAL

HAYALLER ve ÖTESİ

Sene 2009. Ocak ayındaydık,hava karlı ve her yer bembeyazdı.Kardeşlerimle ben ,babamın etrafını sarıp her birimiz ona farklı şeyler söylüyorduk.Neyse ki babam bizim derdimizi az çok anlıyordu,önce hepimizin gözlerine uzun uzun baktı ve sonra:

-Kim kartopu savaşına var, dedi. Biz hep bir ağızdan

-Ben,ben,ben !.. Dedik.

O tatlı göz bakışları, babamı her zaman büyüledi ve istediğimizi elde etmek için güzel bir taktikti. Annem dışarı çıkmak için her birimizi sıkı sıkı giydirdi. Ben de her çocuk gibi sıkı sıkı giyinmeyi sevmezdim ;ama aileme geçirdiğim her vaktin sıcak geçmesini isterdim.Hepimiz giyinmiş arabanın içinde sıcacık esen klimaya ellerimizi uzatırken babam:

-Nereye gitmek istersiniz , dedi .Biz her zamanki gibi parka gitmek istedik.Babam ve annem bizim bu fikrimizi kabul etmişlerdi.Parka vardığımızda az ilerideki bankları işaret parmağıyla göstererek annem:

-Hadi, şu karşıdaki ağaçlara kadar ablanla koşu yarışı yapıp gelin, demişti. Daha küçük de olsam koşmayı seviyordum.Erken yaşta koşmaya dair kalbimde, kendime büyük bir güven oluşmuştu.Bu güvenle hayalimi gerçekleştirmek için daha çok çaba harcadım.Birkaç kez evimizi değiştirdiğimizden dolayı,farklı okullara gittim .Her ne kadar okulumu değiştirsem de yine de hep hızlı oldum, hızlı koştum.

Okullarımdaki spor hocaları benim büyüdüğümde sporcu olacağımı söylüyorlardı.Ben de beni destekleyenler sayesinde hep kendime güveniyordum.Bir gün yine okula gittiğimde Beden Eğitimi öğretmenim bana:

-Koşu yarışına katılmak ister misin? dedi.Ben tabi ki kabul ettim.

Belki de bu yarış benim hayallerimi gerçekleştireceğim bir fırsattı.

Yarış günü geldiğinde arkadaşlarla takım oluşturduk ve yarışa geldik. Çok heyecanlı da olsak yarışı kazanacaktık.Başlangıç çizgisine geldik ve düdükle eşliğinde yarış başladı.Spor hocamın verdiği taktikle başlangıçta hızlı başlamadım;ama sonra var gücümle koştum.Yorulmuşum ama yine de kazanmıştım .

Bir hafta sonrasında yine yarış olacaktı ve ben kazanmak için elimden geleni yapacaktım.Çok heyecanlı da olsa takımca bir güven sahibi olmamız kendimize inanmamız gerekiyordu.

İkinci yarış zamanı gelmişti.Her zamanki gibi düdüğün çalmasıyla birlikte yarış başladı.Biz yine aynı taktiği uyguladık.İlk başlar da güçlü rakiplerim karşısında ben de takım arkadaşlarım da biraz zorlanmıştık.Rakiplerimiz erkenden tüm güçlerini tüketerek bizim önümüze geçmişlerdi ve bu bizim moralimizi bozmuştu;ama sonra tempomuzu artırarak onları yakaladık ve geçmeye başlamıştık.Sanki bana olan güven duygusu ve hayallerim, bana adeta moral ve güç kaynağı olmuştu.Yarış tüm hızıyla devam ediyordu ;ancak bitiş çizgisi ufukta görünmüştü.Hızımı arttırdım ve tüm rakiplerimi nihayet geride bırakmıştım.Zorlanmıştım ama yine de epey bir farkla kazanmıştım.

Hayatım bazen galibiyet bazen de yenilgi ile geçiyordu ; ama hayallerim gerçekleşiyordu.Hızlı bir koşucu olmaya adım adım ilerliyordum .Olsundu hayallere kavuşmak kime kolayca nasip olmuştu ki...Hayaller ve ötesini görmenin mutluluğu her şeye bedeldi.

Tüm bunları düşündükten sonra koşu da ablamı geçmiş , yarışı kazanmıştım.O gün aileme çok güzel bir zaman geçirdik ve eğlendik.Daha sonra tekrar evimize donmuştuk.Simdi ben büyük bir sporcuydum ve ulkemi gururla olimpiyatlarda temsil ediyordum.

Nesimi KIRKBEŞ

MİMAR SİNAN'LA HAYALİ BİR RÖPORTAJ

Nesimi: Selamun Aleyküm . Mimarım öncelikle şunu belirtmek isterim ki sizin çok büyük bir hayranınızım. İlk sorum mesleğinizle ilgili olacak. Sizin bu mimarlık sevginiz nerede ve nasıl başladı?

Mimar Sinan: Ve Aleykümselam benim küçük kardeşim. Benim bu sevdam Kayseri'nin Ağırnas Köyü'nde başladı. Yavuz Sultan Selim'in hükümdarlığı sırasında başlatılan Anadolu'dan da devşirme uygulamasıyla İstanbul'a getirildim. Zeki, çevik ve dinamik olduğum için acemi oğlanlar ocağına yerleştirildim.

Nesimi: Daha sonra ne oldu?

Mimar Sinan: 1514'te çaldıran savaşı ve 1516-1520 arasında yapılan Mısır Seferi'nden sonra İstanbul'a döndüm. 1521'de Rodos Seferi'ne katıldım ve subaylığa yükseldim. 1536'da Put Irmak'ı üstünde yaptığım bir köprüyle tüm gözleri üzerime çekerek, yüksek dergâh mimarları başkanı olan ve 1539'da mimar acem Ali'nin ölümü üzerine onun yerine saray baş mimarı olan ben, bu görevi sürdürdüm.

Muhammed Emin AKTAŞ

YARDIMSEVER AHMET AMCA

Çok uzaklarda bir köy varmış. Bu köyün adı Şirinköy'müş. Bu köy sakinleri mutlu ve huzurlu yaşarlarmış. Köye, kasabadan Ahmet amca adında biri gelirmiş. Saygılı bir adammış Ahmet amca. Bütün köylü Ahmet amca'yı çok severmiş. Çünkü vefalı bir adammış Ahmet amca. Ahmet amca ailesini erken yaşlarda kaybettikten sonra evlenmemiş. Ailesini trafik kazasında kaybetmiş. Çok uzun zaman olmuş ailesini kaybedeli. Sonbaharın sonlarına doğru kış yaklaşırken Ahmet amca şehre dönmeye karar vermiş. Ama aklı hep Şirinköy'deymiş. Çünkü kış ayında Şirinköy çok soğuk olurmuş ; çocuklar hastalandığında evde yatarmış. Çünkü köyde sağlık ocağı varmış ama doktor yokmuş. Ahmet amca bunu düşünerek üzülürmüş. Ahmet amca şehre gitmiş hastanenin oradan geçerken birine rastlamış. Onun doktor olduğundan haberi yokmuş. O kadar temiz kalpli biriymiş ki bu Ahmet amca gönlüne göre bir arkadaşı , yani doktoru bulmuş. Tanışmış konuşmuş doktorun adı Hamza'ymış. Köye gitmeye karar vermiş Hamza Bey ile birlikte Şirinköy'e gitmiş. Köyün durumunu da doktor olan arkadaşına güzelce anlatmış. Doktorla birlikte çalışmış ve çocukları ücretsiz muayene etmiş. Tedavi olup iyileşen çocuklar Hamza Doktor'a bolca dua ederler ve ikisine de çiçek getirirlermiş. Hamza Bey de Ahmet amca gibi ailesini trafik kazasında kaybetmiş. Ortak yanları buymuş Ahmet amcayla Hamza Doktor'un.

Hamza Doktor'la Ahmet amca köye yerleşmiş ; köylüler huzurlu , Hamza Doktor ve Ahmet amca da mutlu yaşamaya devam etmişler.

Halil TOPÇU
İSRAF

İsraf ediyorum , düşünemiyorum yarınımı;
Allah'ım affet, ne olur bütün hatalarımı.
Olmayanlara da ulaştıralım, paylaşalım nimetleri.
Elimizde olanların bilelim kadirini, kıymetini.

Uzun zamandır boşa harcadım, ziyan ettim zamanımı,
Farkında olsaydım dolu dolu geçirirdim tüm yaşantımı.
Har vurup harman savurmak niye ?
Zaman gelip geçiyor kıymetini bilmeliyiz bence!

Osmanlı'nın en güçlü çağında yaşayan kanuni sultan Süleyman, İkinci Selim, Üçüncü Murat olmak üzere, üç büyük padişah döneminde mimarbaşılık yapıp, mimarlık başyapıtlarının tasarlanıp uygulanmasında en büyük rolün sahibiyimdir.

Nesimi: peki sizin türbeniz nerede?

Mimar Sinan: İstanbul'da beyaz taşlı sade bir yapısı olan türbem Süleymaniye Külliyesi'ndeki Haliç Duvarı'nın önündedir.

Nesimi: Peki sizin kaç tane eseriniz var ve onlar nelerdir?

Mimar Sinan: 84 cami, 52 meşit, 22 türbe, 57 medrese, 7 okul ve darülkurra, 17 imaret ve 3 darüşşifa, 7 suyolu kemeri, 8 köprü, 20 kervansaray, 35 köşk ve saray, 6 ambar ve mahzen, 48 hamam ve kaydı olmayan üç yüz elliye aşkın yapının baş mimarıyım.

Nesimi: Mimarım size, bana vakit ayırdığınız ve sorularıma cevap verdiğiniz için teşekkür eder ve hayırlı günler dilerim.

Mimar Sinan: Sana da hayırlı günler kardeşim. Arkadaşlarına ve öğretmenlerine çok selam ilet. Tarihlerine ve bizlere daha çok sahip çıkmalarını söyle. Allah'a emanet ol.

Senanur ULUKAN

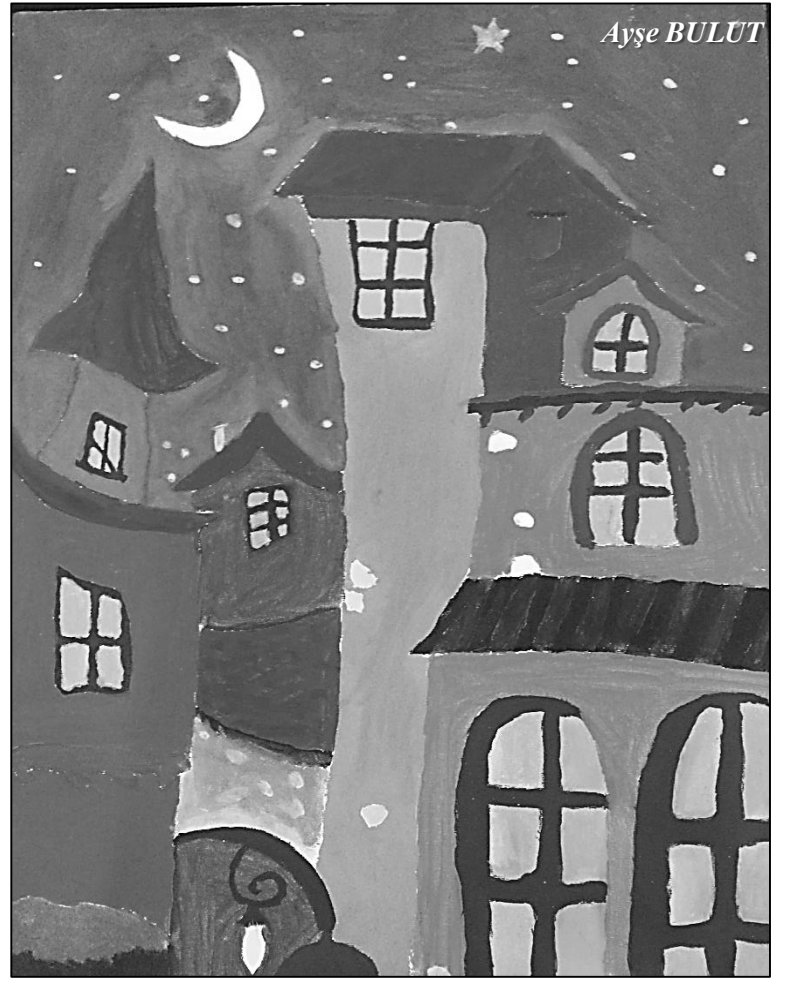
SEN OLMASAN

Babaların babası,
Evimizin her şeyi.
Sen olmasan yıkılırdı,
Dizemezdik tuğlaları.

Annelerin annesi,
Evimizin neşesi.
Sen olmasan kalırdı,
Aşamazdık sorunları.

Kardeşlerin miniği,
Evimizin küçüğü.
Sen olmasan ağlardım,
Sevemezdik oyuncakları.

- ❖ Buyur.
- ❖ Önce sen buyur.
- ❖ Estağfirullah . Siz büyüyorsunuz, siz buyrun. Bize böyle öğretildi.
- ❖ Yok kardeşim, sen sağolasın önce sen buyur. Sağ sünnettir.Bize de böyle öğretildi.
- ❖ Allah Allah...Ne yapalım o zaman bi düşün!
- ❖ Dur , buldum.
- ❖ Ne buldun?
- ❖ Atışacağız
- ❖ Yooook! Olmaaaaz.
- ❖ Evet ,olur.
- ❖ Haydi çek bismeleni,göster hünerini!
- ❖ Estağfirullah ağabey! Sen büyüsun, sen başla!
- ❖ Bir sana bir de teheccüd sonrası uykuya hastayım.
- ❖ Bir ela gözlerine doyamadım..... Bir de kaylule uykusuna.
- ❖ Kur'an'dır Allah'ın nuru... Gel mübarek sen de oku.
- ❖ Pistte hızlı, yolda yavaş.... İmam Hatipliyiz arkadaşış!
- ❖ Nazar etme ne olur," Maşallah" de senin de olur.
- ❖ Sen sus,amellerin konuşsun!
- ❖ Nafile ile geçme beni...Kazalarla mahçup ederim seni.
- ❖ Bir kavanoz reçel,bir küp şeker... acele et, namaz vakti çabuk geçer.
- ❖ Kılana can feda,kılmayana biraz dua.
- ❖ Camide yer yoksa imamım... Fark etmez, ben dışarıda da kılarım.
- ❖ İmam Hatip'tedir kaderimiz,çekemeyenleri Kur'an sesi ile vecdederiz.
- ❖ Kur'an ,sünnet ışığında, "Allahü Ekber" nidalarıyla namazla miraca yükseliriz.
- ❖ İstikametimizi biliriz,Kabe'de tavaf ederiz.
- ❖ Küçüklerimizi severiz,Safa ile Merve'de sa'y ederiz.
- ❖ Salavattır dilimizin zikri,cihaddır gönlümüzün fikri.
- ❖ Tespih çekenin, yol gidenin.
- ❖ Kara yollarında değil,Kabe yollarında öleyim.
- ❖ Havada bulut,sen tembelliği unut!
- ❖ Babamız Hz. Adem, anamız Hz. Havva;Davamız daima Allah yolunda olma.Ezme beni bilmediğimle, ezerim seni Duha'dan aşığı ezberimle.
- ❖ Kur'an'ın ilk emri "Oku!" ,yanlış anlama sen Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla oku!
- ❖ Hay'dan gelir , Hu'ya gider... İmam Hatipliyse sevaba girer.
- ❖ İmam Hatipli olarak helali bilir ,haramdan kaçırız, toplarımızı nöbetçi öğretmenden saklarız.Haftayı aşr-ı şerif ile açar;Asr-ı şerif ile kapırız.
- ❖ Suyu üç yudumda içer, yemeğe tuz ile başlarız.
- ❖ Karşımızda durana bilek gücü ile değil...İman gücü ile karşı koyarız.
- ❖ Üstadım! Muradımızdır hayırlı ümmet,duamızdır Allah yolunda hizmet.
- ❖ Muhammed Mustafadır,Efendimiz, önderimiz, rehberimiz, İmam Hatipli olmak bizim şerefimiz.
- ❖ Velhasıl-ı kalam! İmam Hatipli olana can feda, olmayana elveda.
- ❖ Innemel mü'mini ihvatün ,derim;ağabey ,ellerini öperim.
- ❖ Kardeşim der ,ben de seni severim;sana da Allah'tan başarılar dilerim.

Dilay ARSLAN

ZORLUKLARLA MÜCADELE VE MÜ'MİNLERİN İMTİHANI :TEBÜK SEFERİ

Yol uzak ve çöldü. Mevsim yaz ve hasat zamanı idi. Düşman çok güçlü ve kalabalık idi. Münafıkların kendini belli ettiği, mü'minlerin Tevbe Suresi'nden gelen ayetler ile titreyip kendine geldiği bir sefer. Herkes kendince katkıda bulunmuştu İslam ordusuna. Kurtuluş Savaşı'nda Anadolu insanının gösterdiğini fedakarlıkları hatırlatan fedakarlıklar vardı. Bir kız çocuğu küpelerini vermek istedi de heyecandan çıkaramayıp eliyle çektiince kulağını kanatmıştı. Kanlı küpeleri "Bu da benden olsun." diye Rasulullah'a uzattı.

Sümeyye KILIÇ

KÜÇÜK SEVGİ BÖCEĞİ

Sanki bir değil yaram,
Kalbimde ağlayan ,
Küçük sevgi böceği.

Görüp mutlu olsan,
Kalbinde uçuşan,
Küçük sevgi böceği .

Ağlasam üzülür müsün,
Kalbinde düşünür müsün,
Küçük sevgi böceği?

İMTİYAZ SAHİBİ

Ayhan GÖKMEN

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Osman SAVCI

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Melahat ERİMEZ

GÖRSEL DANIŞMAN

Nurdan BİÇER

YAYIN KURULU

Ahmet KOCABAŞ

Tuncay TUNCER

Saliha GÖÇMEN

Gözde KAYA

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK İMAM HATİP ORTAOKULU

İmam Hatip Cad. Çubuk /ANKARA